

တစ်ခွင် နှစ်ခွင်
နှင်းပန်းခိုင်

စာပေဆု

အခန်း(၁)

လဝန်းလို လူတွေ ရဲ့အကုန်ဖြုတ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ. . .

ခုတော့ ဧ ဖါက်ပြန်တာတွေ ၊ တရားမစောင့်တာတွေ
စာရိတ္တယိုယွင်းတာတွေ ဟာ

လူတွေ အဖို့ ဘာမှမဆန်းသလိုပါဘဲ. . .။

အပြစ်တခုကို ကျူလွန်တာ ထမင်းစားရေသောက်တာထက်တောင် လွယ်ဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။

လူတွေ ဟာ မကောင်းမှု နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညစ်နွမ်းအောင် လုပ်နေကြတာဘဲ. . .။

မကောင်းမှု ကို စွန့်ပယ်လိုက်တာနဲ့ အလိုလို စင်ကြယ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဗုဒ္ဓသခင် ဟောတဲ့ တရားကို မသိကြတော့ဘူးလား. . .။

လောကရဲ့သစ္စာတရားဆိုတာ ဘာလဲလို့ ရှာဘို့ကောင်းပါရဲ့. . .။

ဒီအတွေး နှင့် ပင် စိမ်းမြအေးတယောက် နှင်းပွင့်ပေါ်မှာ အိပ်စက် နား
ခိုချင်တော့ တယ်. . .။

အခန်း(၂)

ဘာတွေ ဖြစ်ကြသည်တော့ မသိ။ အောင်သီရိကလပ်တွင် အငြိမ့်ကနေတုံး ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် ဖြစ်တာကို အသေအချာမှတ်မိသည်။

သည်တုံးက 'စိမ်းမြအေး' ဟာ ကလေးဘဲ ရှိသေးတာဘဲ။ နှင်းဆွတ်တဲ့ သဇင်လို ဘဝဟာ အေးမြလန်းဆန်းတုံးပင်။ ငယ်ရွယ်နနယ်သေးသော အသက်နှင့် အတူ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တွေ မကြီးထွားသေးသော အချိန်မို့ ဖြူလည်း ဖြူင်ဆဲ ဖြစ်သည်။

စောစောထဲကပင် အောင်သီရိကလပ်ထဲတွင် တသော သော စီညံ့ဂျာက်ရှိသည်။ ဘီယာ အရက်ပုလင်း ဖွင့်သံ၊ ဖလံ့ခွက်ခွင်း ထိခတ်သံ၊ ဖွန်းပန်းကန်သံများ ၊ ဖဲချပ်ကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်သံ၊ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံတွေ ဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ရှိနေသည်။

ဖေါင်ကနဲ အသံမြည် လျှက် ဘီယာပုလင်း ဖွင့်သံနှင့် အတူ အမြှုပ်တွေ ဝေစီဂျာလာသည်ကို စိမ်းမြအေးက မှက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ဒက်ဒီ ခွံလှာသော အာလူး ငေ ကြာဖတ်ကို ပါးစပ်က တမြံမြံပါးလျက် ဇာတ်စင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အငြိမ့်သမလေးက သူ၏ ကွဲတဲတဲ အက်တက်တက် အသံလေးနှင့် 'တအိုအို' အင်္ဂလိပ် ငေ တေးသွားအတိုင်း ဟစ်၍ ဆိုရင်း အထပ်ထပ် ဝတ်လာသော အဝတ်လွှာများ ကို တလွှာပြီးတလွှာ ချွတ်ချနေသည်။ ခုနစ်လွှာအကတဲ့ ၊ အနောက်တိုင်းကို တုပြီး သူ၏ ပုတိုတို ဝတ်တတ်တတ် ကိုယ်ပေါ်မှ ဘယ်လိုအဝတ်တွေ မှန်းမသိ ဝတ်ထားသော ငေ ရောင် စုံအဝတ်ကို ချွတ်လိုက်၊ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ပေါ် လှမ်းပစ်လိုက်လုပ်နေသည်။

ဝီစကီအရက်ကြောင့် ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်နေကြသော အရာရှိငယ်တချို့က

ထိုအဝတ်များ ကို ပြန်မြှောက်ပစ်ပြီး ကစားနေကြသည်။ အငြိမ့်သမလေးက ပရိသတ်ကိုကျောပေးလျက် တင်ပါးလှုပ် ကပြသည်ကို တစ် နှစ် သုံး လေး ဟု ရေတွက်သူက ရေတွက်နေကြသည်။

ရန်ကုန်မှ လာရောက် ကပြသည်ဆိုသော အငြိမ့်သမလေးကို လူကြိုက်များ လှသည်။ အငြိမ့်သမလေးကို သဲသဲမဲမဲလိုက်နေသော လမ်းအင်ရှင်နီယာတဦးက ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ပင် တက်သွားပြီး အငြိမ့်သမလေးနှင့် တွဲက၍ ပင်နေပေပြီ။

ရမ်တန်ခိုးကြောင့် ထိုသူ၏ မှက်နှာသည် နီမြန်းကာ ကိုယ်မှာ လည်း ဒရီးဒယိုင်နှင့် အငြိမ့် သမလေး၏ ခါးကို အတင်းလိုက်ဖက်ကာ ဘောလ်ဒန့်ကရန် ကြိုးစားနေသဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေက သူ့ကို လိုက်ဆွဲရလေသည်။ အောက်တွင် လည်း လက်ခေါက်မှု တ်သံ ဝေဝေစည်လျက်ရှိသည်။

စိမ်းမြအေးအနီးတွင် ထိုင်နေသော ဖိုးဖိုး အငြိမ်းစားတရားသူကြီးပင် မနေနိုင်၍ လူငယ် တွေ နှင့်ရောကာ လက်ခေါက်မှု တ်သံဖြင့် ဖွားဖွားက ဖိုးဖိုး၏ ပေါင်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်လေသည်။

‘ဟင်း. . . အသက်ကြီးမှ တော် တော် ထ. . .’

‘ဒီအရွယ်မှ မိုက်လို့ကောင်းတာ ဒါလင်ရ. . .’

‘ဘာစကားလဲ. . .’

‘အချစ်စကား. . .’

‘ဘာ အချစ်လဲ. . .’

‘ရွှေရန်သူကို ချစ်တာ. . .’

‘နွားအို မြက်နကြိုက်. . .’

‘ဟ. . . ဘယ်နှားအိုရော မြက်နု မကြိုက်ဘဲ ရှိမလဲ. . .၊ သဘာဝဘဲ. . .’

‘တော် စမ်းပါ. . . ရှက်ဖို့ တော် တော် ကောင်းတယ်. . .’

‘ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါလင်ရ၊ ဒါလင်ရော
မင်းသားငယ်ငယ်ချောချောလေးကို မကြိုက်ဖူးလားဗျ. . .’

‘သွား. . .’

ဖိုးဖိုးနှင့် ဖွားဖွားကို ကြည့်ကာ အားလုံးက ရယ်မောကြလေသည်။

စိမ်းမြအေး ကတော့ ရှက်သဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ထားလေသည်။ ‘ငါ ရှက်လိုက်တာ. . . ငါ ရှက်လိုက်တာ’ ဟု လည်း ဝမ်းထဲတွင် တီးတိုး မြည် တမ်းနေသည်။

မာမီ ကတော့ မမူ တော့သလို သူ့အမေနှင့် အဖေကို လှမ်းကြည့်ကာ အများ နည်းတူ ရယ်မောနေလေသည်။ စောစောက ဇာတ်စင်ပေါ်မှ အတင်းဆွဲချလာခဲ့ရသော လမ်းအင်ရှင်နီယာ အရာရှိလေးသည် အောက်ရောက်တော့လည်း သော င်းကျန်းချင်တိုင်း သော င်းကျန်းနေပြန်သည်။ သူ ဝတ်လာသော အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ရှပ်အင်္ကျီများ ကို ချွတ်ပစ်ပြီး တင်လှုပ်လှုပ် ရင်လှုပ်လှုပ်နှင့် ကနေတသည်။

‘ကြိုးစားလိုက်ပါ. . . ကိုထွန်းခင်ရေ’

ဒေါ်သုက ဒေါ်အား ပေးနေကြသည်။

‘ဟား. . . တော် တော် ရွတ်တဲ့ လူဘဲ. . .’

တစ်စုံ တစ်ယောက် သော သူက အလန့်တကြားဒေါ်အား မှတ်ချက်ချနေသည်။ ထို ကိုထွန်းခင် ဆိုသည့်သူသည် သူ့ဘောင်းဘီကိုပ

င် ချတ်ရန် ကြိုးစားနေလေပြီတကား။ သူ့မိတ်ဆွေများ က ဝိုင်းဝန်းထိန်းနေရသည်။

စိမ်းမြအေးက သူ့မျက်စိများ ကို တအားမှိတ်ထားလိုက်သည်။ 'ဘာမှ မ[မင်ရတာ ကောင်း တယ်. . .' ဟု သူ့ဖါသာသာ တယောက် တည်း ပြောနေသည်။ ထိုအခိုက် ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်ကြ သည်မသိ၊ စိမ်းမြအေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းစားပွဲတွင် လူတွေ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ထိုးကြ ကြိတ်ကြနှင့် ရန်ပွဲ စတင်လေသည်။

'ဟ. . . ရန် ဖြစ်ကြပဟ. . .'

ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးနှင့် မြို့ပိုင်တို့ တယောက် ကိုတယောက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဆဲရေး နေကြသည်။ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးက မြို့ပိုင်ကို ခြောက်လုံးပြုသေနတ်နှင့် ချိန်ထားသည်။ မြို့ပိုင် ကတော့ ကုလားထိုင်ကို ခြေထောက်နှင့် ဝုံးကနဲကန်ပစ်ကာ ဝီစကီပုလင်းကို စားပွဲပေါ်တွင် ရိုက်ခွဲထားပြီး ပုလင်းချွန်နှင့် ထိုးရန် အဆင်သင့် ပြင်ထားနှင့် ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဘေးလူတွေ က အကုန်ဝိုင်းဆွဲထားရလေသည်။ စိမ်းမြအေး ဒက်ဒီသည်လည်း လူအုပ် ကြားထဲ ဧရာဝတီသွားသည်။ မာမိက ဒက်ဒီခါးကို ဆွဲထားကာ. . .

'ဒက်ဒီရေ. . . အရမ်းမဝင်နဲ့နော်. . .'

ဟု လှမ်းအော် သတိပေးနေသည်။

ဖွားဖွားကမူ ဖိုးဖိုး၏ လေးလံသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနဲဆွဲထူနေရသည်။ ပုလင်းအစအန သည် ဖိုးဖိုးနှင့် ဖွားဖွားခေါင်းပေါ်သို့ ဝဲဖုံကာ ဂျာလာလေသည်။ စိမ်းမြအေးသည် သူ့ဂါဝန်စလေးကို ဆုတ်ကိုင်ကာ ဧကြောက်အားလန့်အားနှင့် ခြေဦးတည်ရာ စွပ်ပြေးနေသည်။

‘မာမီ. . . ဒက်ဒီ. . . ကြောက်တယ်. . . ကြောက်တယ်’

ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ ငိုလည်း ငို၊ ပြေးလည်း ပြေးလေသည်။

‘ရှု. . . မကြောက်နဲ့. . . ဒီဘက်ကိုလာ. . .’

တစုံတယောက် သော သူက ညင်သာတိုးတိတ်သော လေသံနှင့် နှစ်သိမ့်ကာ စိမ်းမြအေး၏ ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်လေသည်။ ထိုသူ၏ မှုန်နှာကို စိမ်းမြအေးက အားကိုးတကြီးနှင့် လှမ်းမော့ ကြည့်လိုက်လေသည်။ သိမ်မွေ့သော အပြုံးရိပ်က မှုန်နှာတွင် ဖြတ်သန်းနေသည်။ အားရှိလိုက် တာ ဟု စိမ်းမြအေးက တွေ့သည်။ ထို့နောက် ကြောက်စိတ်လည်း ပြေသွားလေသည်။

‘လာ. . . ညီမလေး’

ဟု သူက ဝရံတာဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

‘သိပ်ကြောက်နေတယ် ဟု တ်လား. . .’

‘ဟု တ်. . . ဟု တ်ကဲ့. . .’

ထိုသူ၏ မှုန်နှာကို စိမ်းမြအေးက မရဲတရဲနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အသက်သိပ်ကြီးလှသေးသည်မဟုတ်။ ၁၇ နှစ် ခန့်သာရှိသေးသည်။ စိမ်းမြအေး အကိုအရွယ် ပေဘဲ။ ဒီလိုအရွယ် အကိုတွေကို စိမ်းမြအေး မကြာခဏလိုချင်ခဲ့သည်။ တောင့်တခဲ့သည်။ ‘မာမီ ကလဲ အကိုလဲ မွေးမပေးဘူး’ ဟု ခဏခဏ အပြစ်တင်တတ်သည်။

အသားခပ်ဖြူနှင့် လူရည်သန့်သန့်ပင်။ သူသည် ကြီးကောင်သင်စမို့ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစနှင့် ခန့်ထည်သော အသွင်ကို ဆောင်စပြုလေပြီ။

ထိုသူက သူ၏ ပူနွေးနုညံ့၍ မြမြသော လက်နှင့် စိမ်းမြအေး၏ လက်

ကာကံဝတ်ကို ဆုတ်ကိုင်ထားလေသည်။ လယ်ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာသော အေးမြစွာ တိုက်ခတ်လာသည့် လေသည် စိမ်းမြအေး ၏ နဖူးမှ ဆံယဉ်စုမှား ကို မထိခလုပ် ထိခလုပ်နှင့် အပြေးအလွှား ခေ့ဆွာ ကစားသွားလေသည်။

ထို အ ကို ၏ နဖူးပြင်ပေါ်မှ ဆံစတို့သည်လည်း ဖရိုဖရဲနှင့် ဝဲကာ ဂျာလာလေသည်။ သူ၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာပေါ်မှ ပေါ်လွင်သော နှာ တံ၊ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းများ နှင့် သိပ်လှတာဘဲဟု စိမ်းမြအေးက တွေ့နေ သည်။

‘နာမယ် ဘယ့်နယ်ခေါ်လဲ. . .’

‘စိမ်းမြအေး. . .’

‘နာမယ်လေးက သိပ်လှပါလား၊ လူနဲ့လဲ လိုက်တယ်. . .’

‘လှပါဘူး. . .’

စိမ်းမြအေးက ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း ပြန်ပြောသည်။

‘ညီမလေးက ဘယ်သူ့သမီးလဲ. . .’

‘ဦးအေးနဲ့ ဒေါ်မမ’

‘ဖေဖေက ဘယ်ဌာနကလဲ. . .’

‘ဒက်ဒီက နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်၊ အက်(စ်). . . ဒီ. . . အို. . .’

စိမ်းမြအေးက အင်္ဂလိပ်လို တခွန်းခွင်း S.D.O ဟု သူ့အဖေ ရာထူးဂုဏ်ကို ပြောပြနေသည်။

ထိုအခိုက် စိမ်းမြအေး၏ မျက်လုံးများ က ဂဏှာမငြိမ် ကလပ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အထဲမှ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်များ အတန်အသင့်

ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ အငြိမ်ပွဲတော့ ပျက်သွားလေပြီ။ ထ ပြန်သူက ပြန်သွားလေပြီ။

‘သမီးရေ. . . စိမ်း၊ သမီးလေးရေ. . .’

သည်တော့မှ မာမိက စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ရှင်. . . မာမိ. . . သမီး. . . ဒီမှာ . . .’

စိမ်းမြအေးသည် ကပြာကရာ ပြန်ထူးသည်။

‘ဘယ်ကလဲ. . .’

‘ဝရံတာက. . . ဟို အကိုတယောက် နဲ့. . .’

‘ဪ. . . အေး. . . အေး. . . လာ မာမိတို့ ပြန်မယ်လေ. . .’

သည်တော့ စိမ်းမြအေးက. . .

‘ပြန်မယ်နော်. . .’

လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ထိုသူက စိမ်းမြအေးကို ပြုံးလှက် ပြန်နှုတ်ဆက်လေ သည်။

‘ဘယ်လိုလုပ် အသိ ဖြစ်ကြတာလဲ. . .’

‘စောစောက သမီးကြောက်လို့ ထွက်ပြေးရင်းနဲ့ အဲဒီ အကိုက သမီးကို ခေါ်ထားတာ. . .’

‘ကောင်လေးက ချောကလဲ ချောနဲ့ဟယ်. . .’

‘နွားအိုမလဲ မြက်နုကြိုက်သားဘဲ. . .’

ဖိုးဖိုးက ဝင်ပြောတော့. . .

‘ကိုကြည့်နော်. . . ကလေးတွေ ရှေ့မှာ ဘာစကားပြောတာလဲ. . . ၈

ကားကို ကြည့်ပြော’

‘ကြည့်ပြောတာဘဲကွ. . .’

‘ဟင်း. . . ရှင်တို့ သိက္ခာမရှိတိုင်း ကနေ့ပွဲကြည့်ပါလား. . . ယောက်ျားတွေ သိက္ခာမဲ့တဲ့ ပွဲ၊ တကယ် အရှက်မရှိတဲ့ ဟာတွေ ’

‘လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖျော်တာပါးတာ အရှက်ရှိနေရမှာ လားကွ. . .’

‘ကောင်းပါတယ်. . . နောက်တခါ အငြိမ့်ပွဲမှာ ရှင်လဲ အဝတ်တွေ ချွတ်ပီး တက်ကပေါ့. . .’

‘နောက်တခါတော့ ဒီအတိုင်းဘဲ ဖြစ်ခွင် ဖြစ်မှာ ဘဲ. . .’

ဟု ဖိုးဖိုးကပြောလျှင်တော့ ဖွားဖွားက ဖိုးဖိုး၏ ဂျောပြင်ကို တအုံးအုံးနှင့် ထုလေသည်။

‘အို. . . မာမိနဲ့ ဒက်ဒီကလဲ လူတွေ ရှေ့မှာ တော် ကြပါတော့. . .’

ဟု စိမ်းမြအေးမာမိက ရယ်လျက် ဟန့်တားလိုက်လေသည်။ စိမ်းမြအေးကတော့ မာမိရင်ခွင်တွင် မေးစက်ငိုက်မြည် လာလေသည်။

အခန်း(၃)

အောင်သီရိကလပ်တည်ရာဌာနကိုတော့ နှစ်သက် စုံမက်မြဲပင်တည်း။
မြသစ်ရွက်ညို အကြားမှ မိုးစိန်ပွင့်တို့သည် တွဲ ဥရိုနေရာမှ မြေပေါ်သို့ တစ
က်စက်ကြွေလျောကုန်လေသည်။

မိုးရွာပြီးစဆိုတော့ ဘယ်ကိုဘဲကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် လန်းဆန်းသ
စ်လွင်နေသည်။ ကလပ်တည်ရာ ဌာနမှ လှမ်းမြင်နေရသော သက်တန့်တံ
တားကုန်းကို စိမ်းမြဲအေးမှာ အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ အ
ရောင် များ တခုကိုတခု ကူးပြီး ရောသွားတာကို အံ့သြဘွယ်ရာ မြင်တွေ့ ရလေ
သည်။

သိပ်လှတာဘဲဟု ကလေးဘဝနှင့် ပျော်ပိုက်နေဆဲ စိမ်းမြဲအေးက တွေ
့သည်။ ငေးကောင်းကင်မှာ ဒါလောက်လှတဲ့ ငေးရောင် စုံတံတားကုန်းကို ဘ
ယ်သူများ ငေး ဆက်ထားပါလိမ့်. . .။ ပြီးတော့ ငေး နရာအမြင့်
မိုးကောင်းကင်မှာ . . .။ မပန်းနပြောသလို နတ်သမီးထင်မီဆင်များ ဖြစ်နေ
မလား။

သက်တန့်ရောက်ဆင်ကို ထိုင်မသိမ်းအင်္ဂါနှင့် တွဲ၍ ထမီချုပ်ဝတ်ပြီး
ကရလျှင် သိပ်ကောင်းမှာ ဘဲဟု စိမ်းမြဲအေးက စိတ်ကူးယဉ်မိသေးသည်။
ငါသာ ဇာတ်ခုံမှာ ကရရင်တော့ ကောင်းကောင်းလေး ကွေးနေအောင် 'က
' မှာ ဘဲ၊ အဝတ်တွေ ကို ချွတ်ခွာမပစ်ပါဘူး. . . ရက်စရာ။

အောင်သီရိကလပ်သည် ထုံးစံအတိုင်း ငေးဝေဆာဆာနှင့် ဆူညံနေပြ
န်သည်။ ဘီယာ အရက်ပုလင်းဖွင့်သံ၊ ဖလံခွက်ခွင်းထိခတ်သံနှင့် ဖဲချပ်များ
ရိုက်သံကို ကြားရမြဲပင်။

စိမ်းမြဲအေး ရပ်နေရာမှ ဝရံတာမှကြားနေရသော ကလပ်၏ ဆူညံသံ

ကို အာရုံမစူးစိုက်မိ။ လှပသာယာသော အပြင်လောက၏ အာရုံထဲ၌ သာ နစ်မြောနေသည်။

‘သမီး... စိမ်းရေ...’

အထဲမှ ခေါ်သံကို ကြားရမှ...။

‘ရှင်... မာမီ... သမီးဒီမှာ...’

ဟု ပြန်အသံပြုလိုက်သေလည်။

‘အဝေးကြီးမသွားနဲ့နော်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

လူကြီးများ သည် အလွန်ပူပင်တတ်သည်။ စိမ်းမြအေး သဘောအတိုင်းသာဆိုလျှင် ကလပ်၏ ရှေ့မျက်နှာစာ မြေနီလမ်းအတိုင်း ဧ ဂျာနယ်သွားပြီး လမ်းတဖက်မှ စိမ်းစိမ်းညိုညို တောအုပ်ငယ်သို့ အရောက်သွားခွင့်သည်။

ထိုတောအုပ်ထဲမှ ကျားသစ်များ ထွက်လာတတ်သည်ဟု အတန်းထဲမှ သူငယ်ချင်း မခင်ကြွေက ဧ ဟဘူးသည်။ ‘ကျားသစ်ကိုက်လိုက်ရင် တအားပြေးမှာ ပေါ့... ငါ မြန်မြန် ပြေးနိုင်သားဘဲ...’ ဟု အလျှော့မပေး ဘဲ ဧ တွေး မိသေးသည်။ ကျားသစ်ပေါက်စလေးများ ဧ တွေ့ လျှင် ဧ ဝှာ အသာပွေ့ခွီပြေးလာမှာ ဘဲ... ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသေးသည်။

ကလပ် ၏ ဘေးတဖက်တဖျော့တခေါ်တွင် စိမ်းလန်းစိုပြေသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးရှိလေ သည်။ စိမ်းမြအေးသည် စိတ်ထဲတွင် လွတ်လပ် ဧ ပုပါးစွာ ထိုလယ်ကွင်းပြင်တလျှောက် ပြေးနေ သည်။ လယ်ကွင်းထဲ၌ အ စာရှာဖွေနေကြသော ဖျိုးတို့သည် လန့်ဖို့ကာ ပြေးကြသည်။

တကယ်လို့ သူသာ လယ်ကွင်းပြင်ထဲတွင် ရှိနေလျှင်
နောက်ဆုံးကုန်ရစ်သော ဖျိုးဖြူလေး တကောင်တောသူလက်ထဲတွင် အမိ
အရဖမ်းမိလိမ့်မည် ဟု စိမ်းမြအေးက ထင်စားမိသည်။ ပြီးတော့ ဖျိုးဖြူလေး
ကို လှောင်အိမ်နှင့် မွေးလို့ရမလားဟု စူးစမ်းနေမိသည်။

ကလပ်၏ နောက်ဖက်တခေါ်လောက်တွင် မူကား လယ်ကွင်းတွေ ကို
ရေသွင်းပေးသည့် ချောင်းကြီးတခု စီးဆင်းနေသည်။ ချောင်းပတ်ဝန်းကျင်
တခု၌ ကား စိမ်းစိုနုဖတ်သော မန်ဂျည်းပင် များ စီတန်းပေါက်ရောက်နေ
သည်။

သာယာချိုအေးသော ဝါးပလွေသံသည် လေနှင့် အတူ စိမ်းမြအေးရှိရာ
သို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။

‘ဟယ်. . . စိမ်းမြအေးလေးတော့ . . . လှလိုက်တာ. . .’

စိမ်းမြအေးရပ်နေရာ ဝရံတာအောက်ဖက်ရှိ မြေကမူတွင် မခင်ကြွေ
သည် ရောက်လာခဲ့ လေသည်။ စိမ်းမြအေးနှင့် ရွယ်တူ ဝါကျင့်ကျင့်ရှင်မီးအ
ကို. . . စပ်ထမီလေးနှင့် မခင်ကြွေက စိမ်းမြအေး၏ နှင်းပွင့်ပမာ
ဆွတ်ဆွတ်ဖြဖြူသော ဂါဝန်လေးကို တအံ့တဩကိုင်ကြည့်နေသည်။

စိမ်းမြအေး၏ သားနားသော အဝတ်အစားများ ကြောင့် မခင်ကြွေကို
အားနာရှက်ယှိုကာ ကိုယ်လေးကို တွန့်လိမ်နေပြီ. . .

‘ဟေ့. . . နင်ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ. . .’

‘ကိုကို မန်ဂျည်းရွက်ခူးတာ လိုက်လာရင်းနဲ့ နင့်ဆီလာတာပေါ့. . . န
င်ဘဲ ဒီဘိုအိမ်ကို လာမယ်ပြောပီးတော့. . .’

‘အေးဟုတ်တယ်. . . ဒီကို ငါတို့အဖေနဲ့ အမေနဲ့ လဝိက်လာတာ. . .
ဖိုးဖိုး ဖွားဖွားရောဘဲ’

‘ဘာလာလုပ်တာလဲ...’

မခင်ကြောင့် က နှပ်တချက်ရှုံ့ကာ မေးလိုက်လေသည်။

‘နှုတ်ဆက်ပွဲကို လာကြတာ...’

‘နှုတ်ဆက်ပွဲ... ဘာလဲ... အဲဒါ...’

‘ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးဟောင်းပြောင်းပီး အသစ်ရောက်လာတာကို နှုတ်ဆက်တာ... ညဏှာ ထမင်းကျွေးမလို့...’

‘နင်တို့ ထမင်းစားရမှာ ပေါ့နော်...’

‘စားရမှာ ပေါ့... ပြီးတော့ အငြိမ့်လဲ ကြည့်ရမယ်... အရင်တပတ်က လဲ ငါကြည့်ရတယ်၊ ရန်တွေ ဖြစ်ကြလို့ အငြိမ့်ပွဲတောင် ဖျက်သွားတယ်... ခု အဲဒီ အငြိမ့် မငှားတော့ဘူးတဲ့...’

‘အငြိမ့်ဆို... ငါ ကြည့်ခွင့်လိုက်တာ ဟယ်... မကြည့်ရဘူးလား...’

‘နင်... အဝတ်အစားကောင်းကောင်း သွားလဲပေါ့... ငါခေါ်ထားမယ်...’

သည်တော့ မခင်ဈောက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါ်ခေါ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ငါ့မှာ... ဂါဝန်လှလှမှ မရှိဘဲ...’

‘စောစောစီးစီးကမှ မပြောဘဲ... ငါ ငှားမှာ ပေါ့...’

စိမ်းမြအေးက လူကြီးသမလို ပြောဆိုနေသည်။ မခင်ကြောင့် က စကားကိုလှီးလွှဲလျက်...

‘နင်တို့ ဘာလုပ်ဖို့ အစောကြီးရောက်နေတာလဲ...’

‘ဖဲချကြတာပေါ့ဟ. . . ပီးတော့ စောစောက စနီးဘော ကစားကြတယ်.

. . ’

‘ဘာလဲ. . . ’

‘နှင်းဘော်လုံးကစားတာလေဟာ. . . ’

‘နှင်းဘော်လုံး. . . ဘယ်လိုကစားတာလဲ. . . ’

‘ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ နံပတ်တွေ နဲ့ ကစားတာဟာ. . . နံပါတ်တိုက်ရင်
နှင်းဘော်လုံးရတယ်၊ ဖိုးဖိုး ရသွားတယ်လေ. . . ငွေ ၂၀၀ ဂျော်ရတယ်. .
.’

‘ငွေ ၂၀၀ ဂျော်. . . အများ ကြီးဘဲဟာ. . . ’

‘ဘယ်ကများ ရမှာ လဲ. . . ဖွားဖွား ဖဲတခါချတာနဲ့ကုန်မှာ . . . ’

‘ဟင်. . . အများ ကြီးပေါ့. . . အမေတို့ အိမ်ဆောက်တာ ပိုက်ဆံ ၂၀၀
မတတ်နိုင်လို့. . . တရာတန်ဘဲ ဆောက်ရတယ်. . . အမေကိုယ်တိုင် အိ
မ်မိုးတယ်၊ ထရံကာတယ်. . . အဲ့ ဒါတောင် ၁၂၀ ကုန်လို့ အမေအကြွေး
တင်တယ်. . . ’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ဟာ. . . ’

စိမ်းမြအေးက သဘောကုာစွာ ရယ်မောနေသည်။ မခင်ကြွာကပါ ရှု
က်ရှက်နှင့် လိုက်ရယ် ကာ. . . မျက်နှာ နီမြန်းနေသည်။ ထို့နောက်
လှပဖြူဖွေးသော စိမ်းမြအေးကို မမှိတ်မသုံ ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။

အဖြူရောင် နှစ် ထပ်ဇာ ဂါဝန်တိုလေးမှာ ပေါင်ရင်းနားတွင် အတွန်များ
နှင့် ကားလျက်. . . ပိုးသားဘော်ငွေရောင် ငွေ တွေ ဇာဖြူနားတပ် အတွင်
ခံကိုပါ မြင်မြင်နေရသည်။ ကတ္တီပါသားလို နူးညံ့ နက်မှော င်သော တဇ

တာင်လောက်ရှည်သော ဆံပင်လေးကို ဖဲပွင့်အဖြူရောင် နှင့် စုစည်းချည်
နှောင်ထားလေသည်။

နောက်ပိတ်ဖိနပ်အဖြူရောင် ပြာဟချပ်ချပ်လေးကို စီးကာ ကြမ်းပေါ်
မြဲမြံစွာ နင်းထားပြီး ခြေထောက်လေးများ ကို ကားရပ်ထားတော့ အနောက်
တိုင်း ကချေသည်မလေးများ ကတော့မည်၊ ဟန်ပန်မျိုးကို မြင်တွေ့ ရလေ
သည်။

စိမ်းမြအေးက သိပ်ကံကောင်းတာဘဲဟု မခင်ကြောကတွေ
းနေမိသည်။ ဘာမဆို လိုတရ နေရတဲ့ ဘဝဘဲ၊ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးသည်
စိမ်းမြအေးလောကသာလျှင် ဖြစ်သည်။ စိမ်းမြအေး ဘာလိုချင်သလဲ၊ ဘာ
လုပ်ချင်သလဲ၊ ဘယ်သွားချင်သလဲ၊ အားလုံးပြီးပြည့်စုံသည်သာ၊ ဒီအထိ မ
ခင်ကြော မတွေ့ တတ်သော်လည်း စိမ်းမြအေး၏ ဘဝကို အားကျမိသည်
။

ငါလဲ သူ့လိုကံကောင်းချင်လိုက်တာ. . . သူ့လို ဂါဝန်လှလှလေးဝတ်. .
. ကလပ်တက်ပီး အငြိမ့်ကြည့်ခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော်. . .
တောင့်တမိလေသည်။

အရပ်ထဲ အငြိမ့်ပွဲမကြာခဏကြည့်ရသော်လည်း ကလပ်သို့ လာရောက်
ကံကပြသော မင်းသမီးများ နှင့် မတူ။ ကလပ်သို့ လာရောက်ကံပြသော အ
ငြိမ့်မင်းသမီးများ ကို ဧချောင်းကြည့်ရဘူး သည်။ လှလည်းလှ၍
အဝတ်အစားတွေ ကလည်း သားနားတောက်ပြောင်လှသည်။ ဆိုင်းဝိုင်း
ကီး ကလည်း ခန့်ညားလှသည်။

‘ငါလဲ ကြည့်ချင်လိုက်တာဟယ်. . .’

မခင်ကြောက တတမ်းတတပြောနေသည်။

‘ကြည့်ရှင်လာခဲ့လေ. . .’

စိမ်းမြအေးက ခေါ်သည်။

အဆင့်အတန်းခွင်းမတူသော် လည်း မခင်ကြောသည် စိမ်းမြအေး၏ အခင်မင်ဆုံးသူငယ် ခွင်း ဖြစ်လာလေသည်။ စိမ်းမြအေးကို မခွဲနိုင်သော မာမီကြောင့် မြို့ကြီးများ မှ ကွန်ဗင့်ကျောင်းများ တွင် ဘောလုံးအသင်းအသင်း အခါ ဒီမိုနယ်က အစိုးရကျောင်းတွင် သာ နေလိုက်ရတော့ မခင်ကြော နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာကြသည်။

မခင်ကြောသည် စိတ်နှလုံးကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ စိမ်းမြအေးကျောင်းမှ ရောက်စတွင် . . . ‘ဟေ့. . . ဝန်ထောက်သမီး. . . ကောင်မကို ဘယ်သူမှ မခေါ်နဲ့၊ ငါတို့အားလုံး ဝိုင်းနှိမ်ရအောင်’ ဟု အတန်းသားတွေ ညှိထားသည့် ကြားထဲ မှက်နှာလေးငယ်ငယ်နှင့် အထီးထီးထိုင်နေရသော စိမ်းမြ အေးကို မခင်ကြောက ကြင်နာသနားသော အပြုံးရိပ်လွှမ်းသည့် မှက်နှာလေးနှင့် ဆီးကြိုရှာသည်။

နောက်တော့ အတန်းသားများ နှင့် စိမ်းမြအေးကို မ အောင်သွယ်လုပ်ကာ. . .

‘ဝန်ထောက်သမီးပေမဲ့ သဘောကောင်းပါတယ်ဟဲ့. . . သိပ်သဘောကောင်းတာဘဲ. . . မနက်ဖန် သူ့ မွေးနေ့အတွက် အတန်းသားတွေ ကို စားပွဲတင် ကိတ်မဲ့ဝေမယ်တဲ့ . . . သကြားလုံး ရော ချောကလက်ရောဘဲ. . . ချောကလက်က အင်္ဂလန်တိုင်းပြည်က ဗူးလိုက်မှာ လိုက်တာ. . . သိပ်ကောင်းတာဘဲ’

‘နင် စားဘူးလို့လား. . .’

အတန်းသားတွေ က ဝိုင်းမေးတော့မှ မခင်ကြောက သူ့ဖါသာသူ

စကားရှေ့လာကြီးတာကို သတိရပြီး. . .

‘ဟင့်အင်း. . .’

ဟု ရှက်ရှက်နှင့် ဆိုလိုက်တော့ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ဘာဘဲ ဖြစ် ဖြစ် မေတ္တာပေါင်းကူး တံတားတော့ ခင်း ဖြစ်သွားသည်။
စိမ်းမြအေးကို သူ့ချစ် သလို အားလုံးက ချစ်စေချင်သည်။ သူ့အလေးထား
သလို ထားစေချင်သည်။ စိမ်းမြအေး စားချင် သည်ဆိုသော စနိုက်ကြော၊
ဂျိုးကြောများ ကို သူ့တခြားအပေါင်းအဖော်များ မမြင်အောင် သူ့ရှင်မီးအင်္ကျီ
ထဲထည့်ကာ ခိုးဖွက်ယူလာပြီး ကျွေးတတ်လေသည်။

စိမ်းမြအေးအလှည့်ဈာတော့ မခင်ကြောကိုခေါ်၍ အငြိမ့်ပွဲပြုချင်လှသည်

။

‘နင်ကလဲ နဲ့နဲပါးပါး ကောင်းကောင်းဝတ်လာတာ မဟုတ်ဘူးဟာ. . .
ငါ ကလပ်ခေါ်မှာ ပေါ့’

အားမလို အားမရပြောသေးသည်။

‘နေပါစေတော့လေ. . . ငါ့အမေကိုလဲ မပြောခဲ့ရသေးဘူး၊ ပီးတော့ ကို
ကိုကလဲ ငါ့ကိုဆူမှာ ခုတောင် မြန်မြန်ပြန်လာတဲ့ . . .’

‘နင့်အကိုကလဲ ဖြစ်နေလိုက်တာ. . .’

‘ကိုကိုက. . . စိတ်ပူလို့ပါဟ. . . အရင် တပတ်တုံးက ကလပ်မှာ ရန် [
ဖစ်သလို ဖြစ်ရင်. . . ငါ့ကို သေနတ်တော့ ဘာတွေ မှန်ကုန်လိမ့်မယ်တဲ့ . .
. အဲဒီ တုံးက အကြီးအဈာန်ဘဲလို့ ကိုအုန်းမောင်ကြီး ပြောပြတော့ ကိုကို
က စိုးရိမ်တာပေါ့. . .’

စိမ်းမြအေးက ဧရုဆက်မပြောတော့ပေ။ အသားညှိပေမင့် ဧချာမွတ်ဧ

သာ အသားအရေ ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းနှင့် မခင်ကြွေ၏ မျက်နှာလေးကို သာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ့မှာ အကိုရှိတာ သိပ်ကံကောင်းတာဘဲဟု တွေးမိသည်။ မခင်ကြွေ၏ အကို ကိုပြေငြိမ်းကို ကျောင်းမှာ တခါတခါတွေ ရှသည်။ စိမ်းမြအေးတို့ ထက်(၂) တန်းကြီးသည်။ (၇) တန်းတွင် ဖြစ်သည်။ မခင်ကြွေနှင့် မောင်နှမဟု ထုတ်ဖော်မပြောရဘဲရပ်ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။

များ မကြာမီ မခင်ကြွေကို တကြောကြောခေါ်ရင်း ကိုပြေငြိမ်းရောက်လာခဲ့လေသည်။ ခါးပုံ ထဲတွင် မန်ဂျည်းရွက်တွေ အပြည့်အသိပ်ထည့်လျက် ဝါးပလွေခါးကြားထိုးကာ ချွေးတွေ စို့နေသော မျက်နှာနှင့် မခင်ကြွေကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မြန်မြန်လာပါဆိုမှ...’

အပြစ်တင်ပြောဆိုနေသည်။ မခင်ကြွေထက် အသက်သုံးလေးနှစ် ခန့်ကြီးသော် လည်း မျက်နှာထားတင်းလှသည်။ စိတ်ထဲအလိုမကျလည်း ဖြစ်နေသည်။ မခင်ကြွေက...

‘ခုဘဲ လာတော့မလို့...’

‘တော့ ပါ... စပ်စပ်စုစုကို လုပ်တယ်... ဒီနေရာက နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘စိမ်းမြအေးဆီကို လာတာ...’

‘နင်နဲ့ ဘာတော့ သလဲ...’

‘သူငယ်ခွင်းတော့ တယ်...’

‘သောက်ရူးမ... သွား...’

‘အငြိမ့်တောင်ကြည့်မလို့. . . ကိုကိုဆူမှာ စိုးလို့. . .’

‘အမယ်. . .’

‘ဟုတ်တယ်. . . စိမ်းမြအေးက ခေါ်နေတယ်. . .’

‘သေချင်လို့ သူခေါ်တိုင်း နင်သွားရမှာ လား. . .’

မောင်နှမနှစ်ယောက် အချီအချ ဖြစ်နေကြသည်။

စိမ်းမြအေးကမူ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ထိုမောင်နှမနှစ်ယောက် ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ‘တော် ဝီ ငါ အကိုမလိုချင်တော့ဘူး’ ဟု လည်း တိတ်တိတ်လေးတွေ နေသည်။

‘ဟုန်နော့ ကိုအုန်းမောင်ပြောသွားတာ မေ့သွားပလား၊ လူတွေ က အရှက်ကို မရှိကြာတော့ ဘူး၊ ဒီနေရာက မိန်းကလေးတွေ လာသင့်တဲ့ နေရာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မိန်းကလေး ဘယ်အရွယ်ဘဲ ဖြစ် ဖြစ် ကိုယ့်အိန္ဒြေကို ကိုယ်ထိန်းရတယ်၊ ကလေးဆိုပီးနေရာတိုင်းသွားလို့ တော် တာမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေမှု လို ဖြစ်မှာ မကြောက်ဘူးလား၊ စိတ်ရှုံးပေါက်တဲ့ လူက ခါးနဲ့ထိုး. . .’

ကိုပြေငြိမ်းက လူကြီးသူမတယောက် သဖွယ် မြည် တွန်နေရာမှ နှမ [ဖစ်သူမကြားအပ်သော စကားကို လှည့်ပြောမည် လုပ်ပြီးမှ မပြောတတ်ဘဲရှိသဖြင့် စကားကို တပိုင်းတစနှင့် ရပ်ထားလိုက် လေသည်။

တနံနက်ခင်းက မခင်ကြောနှင့် ရွယ်တူလောက် ဖြစ်သော ရွှေမှု ကို ဆေးရုံသို့ပို့ပေးသွား တာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရွှေမှု ၏ ချည်ထမီလေးတွင် သွေးတွေ ပေပွနေသည်။ ရွှေမှု နှင့် အိမ်နီးနား ချင်း ဖြစ်သော အသက် (၄၀) ခန့်ရှိသည့် မြို့ရောက်လာသော ကိုသန်းမောင်ဆိုသော လက်ကို လည်း ရဲတွေ က လက်ထိပ်ခတ်ဖမ်းဆီးသွားလေသည်။ မုဒိန်းမှု ဆိုသည်ကို မခင်ကြော နားမလည် လှပေ။

‘အခန်းထဲခေါ်ပီး ပိုက်ကို ခါးနဲ့ထိုးတာ’

ဟု အမေက ပြောသည်။

‘ရွှေမှု က သူ့ကို ဘာလုပ်လို့လဲ အမေ. . .’

မေးလျှင် အမေက. . .

‘ရွှေမှု က သူ့အိမ်ကို တယောက် ထဲသွားတော့
စိတ်ရှုံးပေါက်သွားတာပေါ့။ နင်လဲ ကြပ်ကြပ် ဟို သွားဒီသွားလုပ်. . .’

မခင်ကြွေကို မဆီမဆိုင် ကြိမ်မောင်းလိုက်လေသည်။ မကြာမီ ရွှေမှု
၏ အမေသည် ငါးပက်ရာမှပြန်လာကာ အရူးမီးဝိုး ခုန်ပေါက်ငိုယိုနေရှာသ
ည်။ အမေက. . .

‘ခွေးတိရိစ္ဆာန်ကြီး ထထလွန်းလှသော် ငါလို အမေဆိုရင် လိုက်ပီးခါးနဲ့
အစိတ်စိတ်မွန်း တယ်. . .’

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောနေသေးသည်။

သည်အကြောင်းတွေ ကို မခင်ကြွေက စိမ်းမြအေးကိုပင် ပြန်ပြောမိစ
သေးသည်။ သို့ ကြောင့် လည်း စိမ်းမြအေးသည် ကိုပြေငြိမ်းဆူပူနေသော စ
ကားထဲမှ ရွှေမှု အကြောင်းကို သိနှင့် ပြီး ဖြစ်သည်။

‘ကလပ်မှာ တော့ ဘယ်သူမှ ခါးနဲ့ မထိုးပါဘူး၊ မခင်ကြွေလို ကလေး
ကို ဘယ်သူက ခါးနဲ့ ထိုးမှာ လဲလို့၊ ဟိုနေ့က ရန် ဖြစ်တာလဲ လူကြီးတွေ
ပါ။ ရန် ဖြစ်လို့ ခြောက်လုံးပြူတွေ ကိုင် ပုလင်းတွေ ရိုက်ခွဲတာပါ။ ကလေးတွေ
နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး. . . ကလပ်ကို ကလေးတွေ လာတာ ဘာ ဖြစ်သလဲ
မိန်းမ တွေ လဲ လာကြတာဘဲ. . .’

စိမ်းမြအေးရင်ထဲက တီးတိုးစကားဆိုနေလေသည်။ မခင်ကြွေက

စိမ်းမြအေးကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်ရင်း သူ့အကိုနောက်သို့ လိုက်ပါ
သွားလေသည်။ သူ့မျက်နှာလေးက မဲ့တဲ့ တဲ့ လေး ဖြစ်နည်။ စိမ်းမြအေး
လက်လှမ်းပြတော့ မခင်ကြွေက လက်ကလေးကို မရဲတရဲနှင့်
မြှောက်ပြရှာသည်။ မခင်ကြွေအငြိမ့်ပွဲ မကြည့်လိုက်ရသည့်အတွက် စိမ်း
မအေး စိတ်မကောင်း ပေ။

အခန်း(၄)

ဂေါ(ပ်)ကစားရာမှ ပြန်လာကြသော ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးလင်မယားနှစ် ယောက် သည် မှက်နှာသုတ်ပုဂံများ လည်ပင်းတွင် ကိုယ်စီသိုင်းလျက် က လပ်ထဲဝင်လာကြသည်။ ရာဇဝတ် ဝန်ကြီးကို အားလုံးက ဝိုင်းကြိုကြသည် ။ တမင်သီးသန့်နေရာရာထား ထာသည်မဟုတ်ဘဲ လည်း ဧည့်ခန်းထိ ပ်တနေရာ၌ စုဝေးထိုင်နေကြမြဲသော အရေး ပိုင်၊ သစ်တောမင်းကြီး၊ ဆည်အရေး ပိုင်နှင့် ဗိုလ်မှူးတို့ရှိရာစားပွဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားကြလေသည်။

အားလုံး သူစားပွဲနှင့် သူ ထိုင်နေကြမြဲ ဖြစ်သည်။ မာမီနှင့် ဒက်ဒီတို့ ဖဲဝိုင်း ကတော့ လူအုပ် ကောင်းလှသည်။ တဟားဟားတဝါးဝါးနှင့် ပွဲအကျ ကြီး ဂျာနေကြသည်။ အိမ်ထောင်မကျသေး သော လမ်းအင်ရှင်နီယာနှင့် မြေ မတိုင်းအရာရှိတို့ကို ညစ်ညမ်းသော စကားများ နှင့် ဝိုင်းဝန်းနောက် ပြောင်နေကြသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေကြာတော့ စိမ်းမြဲအေးနားမလည်လှ။ မာမီက. . .

‘တော တော လဲ ညစ်စုတ်ကြနော်. . .’

ဟု ပြောမှ ဒီစကားတွေ ညစ်ပတ်မှန်း သိရလေသည်။

ဆရာဝန်က သူမိန်းမ ဘုံကပြားမ၏ ပခုံးကိုဖက်ကာ တဟားဟားရယ်လျက် စီးကရက်ပြာ လွင့်နေသော လက်နှင့် အတွဲ မပါ၍ သေနေသော သူ့ဖဲချပ်များ ကို ပစ်ပစ်တင်ကာ စိတ်ပျက်လက် ပျက်နှင့် သက်ပြင်းလည်း ချလိုက်လေသည်။

‘ဒါဘဲနော်. . . မျက်စိတွေ က ကိုယ့်ဖဲကို ကိုယ်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး. .

မာမိက လှမ်းအော်ရင်း သတိပေးလိုက်လေသည်။

မလှမ်းမကမ်းစားပွဲတွင် အရေး ပိုင်မင်း သမီးဖြစ် ယောက် သည် လိမ္မော်ရည် တမြဲမြဲနှင့် သောက်နေကြလေသည်။ ပါးလွှာသော အမေရိကန် နိုင်ငံလွန်အင်္ဂါ၊ ဘော်လီပုံဆန်းနှင့် လည်ပင်း ကြယ်သီးများ ဖြတ်ထားသဖြင့် ဝင်းဝါသော ရင်ညွန့်အထက်အသားကို မြင်နေရသည်။ ပိုးတွန့်ထမီ များမှာ ဖျော့ဖျောင်းအိစက်လျက် တင်သားနှင့် ပေါင်တံများ ကို အထင်းသားမြင်ရလေသည်။

‘လူဆိုတာ သေရင်ပုပ်တဲ့ အမျိုး. . .’

ဖွားဖွားက သူ့ဖခင်များ ကို လှလှလေးစီကာ စကားစလေသည်။

‘ဒါပေါ့. . . ဒါပေါ့’

ဖိုးဖိုးက ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကလိုက်နေသည်။ ဖွားဖွားက ဆက်၍ . .

.

‘ယောက်ျားတွေ သေရင်တော့ မှုတ်စိအရင်ဆုံးပုပ်မှာ ဘဲ၊ ဒီလိုဘဲ ပြောကြတယ်. . .’

‘ဈာန်တို့က. . .’

‘ရှင်တို့ မှုတ်စိတွေ က စည်းကမ်းမှ မရှိဘဲ. . .’

‘မင်းတို့ သေရင်ကော. . . မိန်းမတွေ သေရင်ကော ဘာအရင်ဆုံး ပုပ်မလဲ. . .’

ဖိုးဖိုးက ပြန်မေးတော့. . .

‘ပါးစပ်ပုပ်မှာ သေချာတယ်. . .’

စက်သူဌေး မုဆိုးဖိုကြီးတဦးက ဝင်ပြောတော့ ဝါးကနဲပွဲကျကြသည်။

‘ဒါပေါ့. . . ဒါပေါ့. . .’

ဖိုးဖိုးက ထောက်ခံလေသည်။ ဖွားဖွားက ဖိုးဖိုး၏ ကျောပြင်ကို အုံးကနဲ ထုကာ. . .

‘ဘာ ဒါပေါ့. . . ဒါပေါ့လဲ. . .’

‘ဟုတ်တာထောက်ခံတာဘဲကွ မင်းက ဘာနာစရာရှိသလဲ မင်းက စပြီး ဒို့က တိုက်တာဘဲ ကွ. . .’

အဖိုးကြီး အဖွားကြီးလင်မယားနှစ်ယောက် အချီအချ ဖြစ်ကြပြန်သည်။
။ ဖွားဖွားက အတွဲ မပါသော ဖဲချပ်များကို ပစ်တင်ကာ. . .

‘ဒီနေ့တော့ လာဘ်ကိုတိတ်တယ်. . .’

ဟု ငြူနေသည်။

‘မယ်မင်းကြီးမဖဲသာ ဖဲသေတာ ဂျပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးနော်. . .’

ဖိုးဖိုးက ပြန်ပြောသည်။

စိမ်းမြအေးက ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားလှသည်မို့ တထပ်တိုက်ဖြူပုလေးထဲမှ ဖဲခွာ ထွက်လာလေသည်။ အုတ်လှေကားရင်းမှ အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ လယ်ကွင်းတွေကို ရေသွင်းပေးသည့် ချောင်းကြီးဆီသို့သာ ရောနေသည်။

‘စိမ်းမြအေး. . .’

စိမ်းမြအေးလက်ထဲ နေကြာစေ့ထုပ်တထုပ် အမှတ်မထင် ရောက်လာလေသည်။ ရာဇဝတ် ဝန်ကြီးသားသည် စိမ်းမြအေးထိုင်နေရာ အုတ်လှေကားတိုင်ဘေးသို့ ပြုံးစားကြီး ရောက်လာလေသည်။ ဘယ်လိုရောက်လာသည် မသိ။ ‘မြန်လိုက်တာ. . . သူလာတာ ငါတောင် မသိလို

က်ဖူး' စိမ်းမြအေးစိတ်ထဲ အောက်မေ့လိုက်လေသည်။

သူ့လည်ပင်းတွင် မှက်နှာသုတ်ပုဝါသိုင်းလျက် သူ့၏ အမွေးပွ ရှပ်ဖြူလက်တိုအောက် လည်ပင်းနှင့် ရင်ပတ်အထက်ပိုင်းတွင် ချွေးများ သီးနေသည်။ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူနှင့် သူသည် ချောမောသန့်စင်နေမြဲပင်။

'စိမ်းမြအေး ဒီမှာ ဘာလာလုပ်သလဲ. . .'

'ဟု. . . ချောင်းကြီးဘက်ကို သွားမလို့. . .'

'ဘာလုပ်ဖို့. . .'

'ဒီလိုဘဲ သွားချင်တယ်. . . အဲဒီ သွားရရင် သိပ်ဖျော့စရာကောင်းမှာဘဲ. . .'

'သွားမလား. . .'

'သွားချင်တယ်. . .'

'ဒါဖြင့် . . . လာ. . . လိုက်ပို့မယ်. . .'

'ဟင့်အင်း. . . မသွားရဲဘူး. . .'

'ဘာလို့. . .'

'မာမိက လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး. . .'

'ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်ဆိုရင် လွှတ်မှာ ခဲ ပါကွ၊ သွားပြောချို့. . . သွားအခွင့်တောင်း၊ ကိုသန့်ဇင်က လိုက်ပို့မယ်ပြောတယ်လို့. . .'

စိမ်းမြအေးက ဝမ်းအသာကြီး သာသွားလေသည်။ 'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ. . .' ဟု လည်း စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြောနေမိသည်။

ချောင်းဘက်သို့ လာရာ မြေနီလမ်းလေးသည် ဖြူဖြောင့်လှသည်။ လန်း

ဆန်းလတ်ဆတ် သော လေသည် အေးမြနေသည်။ မန်ကျည်းရွက်နုတို့သည် စိမ်းစိမ်းဝေနေသည်။ စိမ်းမြအေးသည် နေကြာစေ့လျှော့များ ကို တဖောက်ဖောက်ဝါးရင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် လမ်းလျှောက်လာလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝါးပလွေသံကို သာယာနာဖျော့ဘွယ် ကြားနေရသည်။ ကိုသန့်ဇင်ကမူ လမ်းတလျှောက်လုံး ဝေလျှန်လာလေသည်။ စိမ်းမြအေး စိတ်ထဲတွင် ဖျော့နေသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးအဆုံးထိ လျှောက်နေရသလိုပင် လူတွေ နဲ့ ဝေးလေလေ ကောင်းလေလေပင်။ ဖိုးဖိုးတို့၏ ရှက်စရာစကားတွေ လည်း မကြားရ။ ဖွားဖွား၏ ငြူသံလည်း မကြားရ။ မာမိတို့၏ စိုးရိမ်ကြောင့် ဂျာသံလည်း မကြားရ။ ယုတ်စွအဆုံး အရက်ဖလံခွက်နှင့် ပုလင်းထိသံပင် ဆိတ်သုဉ်းနေ လေသည်။

‘အကိုရော အရက်မသောက်ဖူးလား၊ ဖဲမရိုက်ဘူးလား’

ဘာကြောင့် ရယ် မသိ၊ ဖုတ်ကနဲပေါ်လာသော အတွေး နှင့် မေးလိုက်မိလေသည်။ ‘အငြိမ့် မင်းသမီးကိုရော မကြိုက်ဖူးလား’ ထည့်မေးမည် လုပ်ပြီးမှ မမေး ဖြစ်ဘဲ တန့်နေသည်။

‘အရက်လဲ မကြိုက်ဖူး၊ ဖဲလဲ မရိုက်ပါဘူးကွ. . .’

ကိုသန့်ဇင်က မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးလေသည်။

‘ကောင်းတာပေါ့နော်. . .’

‘ကောင်းတာပေါ့. . . ကိုယ့်တို့အဖိုးကလဲ အကြိုက်ဖူးကွ၊ ကိုယ့်ကို သုံးမျိုးရှောင်ခိုင်းတယ်၊ မိန်းမရယ်၊ အရက်ရယ်၊ မြင်းလောင်းတာရယ်. . .’

‘ဖဲရိုက်တာ မပါဘူးလား. . .’

ကြောင်စီစီ ကလေးအတွေး နှင့် မေးသည်။ ကိုသန့်ဇင်ရယ်မောကာ စိမ်းမြအေး၏ ခေါင်းကို ပုတ်လှက်. . .

‘လောင်းကစားဆိုရင် အတူတူပေါ့ကွ. . .’

အဖြေပေးလေသည်။

‘ဖဲရိုက်ရင်. . . ပိုက်ဆံတွေ လဲ ကုန်တယ်နော်. . .’

‘ကုန်တာပေါ့. . .၊ လောဘလဲ ကြီးတယ်၊ သူများ ပိုက်ဆံကို သိပ်လိုချင်တယ်၊ မရရင် စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဖဲတွေ လိမ်ရိုက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ အညောင်းတွေ မိပီး မဂျာန်းမာ ဖြစ်မယ် မကောင်းပါဘူး’

‘ဖွားဖွားဆိုရင် မပန်းနုက ညတိုင်း နင်းပေးရတယ်၊ မပန်းနုက စိတ်ညစ်တယ်တဲ့ ၊ တနေ့လုံး ပင်ပန်းထားပီး ညက အိပ်ငိုက်လို့တဲ့ ’

သည့်နောက်တော့ စိမ်းမြအေးက တလမ်းလုံး စကားတွေ အများကြီးပြောလာမိသည်။ မပန်းနုဆိုသည့် ကရင်မလေးအကြောင်း၊ မခင်ကြောအကြောင်း၊ ကိုပြေငြိမ်းအကြောင်း၊ အိမ်တွင် မွေးထားသော တိုင်နီဆိုသည့် ကြောင်လေးအကြောင်း မွေ့နေတုံးက ဖိုးဖိုးလက်ဆောင်ပေးသော စက်လုတ်နှိပ်လျှင် လမ်းလျှောက်ကာ၊ ပိုက်ကိုနှိပ်လျှင် မာမီလို့အော်သော အရုပ်ကလေး အကြောင်းပါမဂျာန် အမျိုးစုံအောင်ပြောလာလေသည်။

‘အဲဒီ အရုပ်ကလေးကိုတောင် နာမယ်ပေးထားသေးတယ်’

‘ဟုတ်လား. . . ဘယ်လိုပေးထားလဲ. . .’

‘ကြော့ စိမ်း အေး မခင်ကြောနာမယ်လဲ ပါတယ်’

‘ဒီတခါ အကိုနာမည် ပါ ထည့်မှည့်နော်. . .’

နောက်တီးနောက်တောက်ပြောသည်ကို အဟုတ်မှတ်ပြီး. . .

‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ ပြန်ပြောပြီး နှစ် ယောက် စလုံး ရယ်မောကြသည်။

လမ်းလျှောက်လာကြတာ ဝတ် ဝတ် ဝတ်လားပေါ့၊ စိမ်းမြအေးသ

ည် ဒါလောက်ဝေးဝေး တခါမှ မလျှောက်ဘူးပေ။ ကိုသန့်ဇင်က. . .

‘တော ရောပေါ့ကွ. . . ဘယ်အထိ လျှောက်မှာ လဲ. . .’

‘ဟိုး. . . ကမ္ဘာအဆုံးအထိ’

သည်တခါ စိမ်းမြအေးက ပြန်နောက်သည်။

အပြန်လမ်းခရီးတွင် မခင်ကြောတို့ မောင်နှမ ငါးပက်နေတာနှင့် သွားတွေ သည်။ စိမ်းမြအေးက မခင်ကြောတို့အိမ် လိုက်လည်ခွင်တယ်ဟု ပူဆာသဖြင့် မခင်ကြောတို့က ြဟကာ စိမ်းမြအေးတို့အား ဧ ခါသွားသည်။ ငါးတွေ လည်း အတော အသင့် ရပြီး ြဖစ်သည်။ ငါးလူးများ နှင့် ငါးကြင်းပေါက်စများ သည် ငွေရောင် ပေါက်ကာ ပလိုင်းထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ် ခုန်နေသည်။

စိမ်းမြအေး ခဏခဏချောင်းကြည့်သဖြင့် ငါးကြင်းတကောင်သည် ပလိုင်းထဲမှ ခုပွဲကာ လွင့်စင်ပြီး မြေပေါ်ကျလာလေသည်။

‘ဘာလို့ ခဏခဏ ပြနေရတာ လဲ. . .’

ဟု ကိုပြေငြိမ်းက နှမငယ်ကို ဟိန်းဟောက်လေသည်။

‘စိမ်းမြအေးက ကြည့်ခွင်လို့ပါ’

မခင်ကြောက ဆင်ခြေလဲသည်။

မခင်ကြောတို့တဲလေးမှာ ဆောက်ထားသော မကြာသေးသော် လည်း လေဒဏ်မိုးဒဏ်နှင့် အိမ်တိုင်များ ယိုင်ခွင်နေပေပြီ။ သက်ကယ်မိုးအချို့ကို သည် ဖရိုဖရဲနှင့် ပြိုကျနေသည်။ မြေကမ္ဘာလားခင်းလျက် ဝါးထရံကာတွင် အိပ်စက်ကိုသာ ဝါးကြမ်းနှင့် ကွပ်ပစ်ခင်းထားလေသည်။

ကိုသန့်ဇင်က အိမ်ထဲသို့ မဝင်ပေ။ မန်ကျည်းပင်ပတ်လည်တွင်

ရိုက်ထားသော သစ်သား ကွပ်ပစ်ပေါ်တွင် သာ အသာထိုင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း ပင် လက်ဘက်ရည်ကြမ်းကရား၊ မြေပဲ ဆီပူထိုး တပန်းကန်၊ ငါးဆယ်နယ်ကင်ကို ဆီဆွတ်တယ်ဆိုရုံဆမ်းလက် ရောက်လာသည်။

‘ဆီပေါတဲ့ အရပ်ပေသိ ဂျာပ်တို့ ဆီမစားနိုင်ဘူး. . .’

ဟု အခင်ကြောအဖေက ပြောလေသည်။

‘အိမ်မှာ တော ဆီတွေ ရေနံဆီပုံးနဲ့အပြည့်ဘဲ. . .’

ဟု စိမ်းမြအေးက ပြောသည်။

‘ဝန်ထောက်မင်းတို့အိမ်မှို့ ကတော့ ပေါမှာ ပေါ့ဗျာ. . . ။ ဂျာပ်တို့မှာ တော ဆီပုလင်းကို တစစ်ထဲစစ်နေရလို့ ပွဲထဲကပြန်သလို မုဆိုးမဆီပုလင်း လည်နေတာ တလတောင်ကြာတယ် ဆိုသဟာ ဖြစ်နေပီ. . .’

မခင်ကြော ကတော့ ဧည့်သည်တွေ ကြောင့် ဖျာယာခတ်နေသည်။ မီးဖိုနှင့် အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ချေဝင်ချေလုပ်နေသည်။ လဘက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်များ ကို ဆေးပြီး သူ့ရှည်မီးအင်္ကျီအောက်စ နှင့် သုတ်နေသည်ကို ကိုဇော် ပငြိမ်းက တီးတိုးလေသံနှင့် ‘ထမီနဲ့ သုတ်ရတယ်ဟ. . .’ ပြောတော့ မှက်စောင်းတချက်ထိုးလေသည်။

ကိုဇော်ငြိမ်းကရယ်လျက်. . .

‘တကတဲ အယ်လီဒောက်ဘုရင်မနန်းတက်ပွဲလုပ်တာဣနေတာဘဲ’

ဟု ဇော် နာက်ပြောင်သေးသည်။ မခင်ကြောက အင်္ကျီအပြောကို မခံချင်သဖြင့် မှက်နှာကို စုထားသည်။

‘သုံးဆောင်ပါ. . . သုံးဆောင်ပါ’

ဟု မခင်ကြော၏ အဖေနှင့် အမေက ကျွေးမွေးတော့ ကိုသန့်ဇင်က. .

‘နေပါစေ. . . ဆီရှားတယ်ဆိုလို့ မစားရက်တော့ပါဘူး ဦးလေး. . .’

‘ဟာ. . . မဟုတ်သဘာဘဲ ဆီကို ဖေါဖေါသီသီ ဆမ်းမပေးနိုင်သဟာကို စိတ်မကောင်းလို့ ပြောသာပါ လူလေးရဲ့သုံးဆောင်ပါ. . .’

ကိုသန့်ဇင်က မြေပဲတဖွန်းကို ယူကာ ကောက်ဝါးဆဲ စိမ်းမြအေးက မခင်ကြွေနှောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေသည်။ မခင်ကြွေအဖေက. . .

‘မနှစ်ကပဲခင်းတွေ ပိုးရှာတော့ ဂျပ်တို့ လယ်သမားတွေ ဒုက္ခရောက်ကသာမနဲဘဲ၊ လူးလေးတို့ဖခင်နဲ့ ခရိုင်ဝန်မင်းခင်ရင် တခုပြောပေးစမ်းပါ။ ဂျပ်တို့ချောင်းလှရွာက အမတော်ကြေးတွေ အကြေဆပ်ပီးပီ၊ သူပုန်ရန်လဲ မရှိတော့ဘူး။ စည်းကမ်းညီလို့ ငွေချေးဘက်ဖွင့်ပေးပါလို့ ဟုတ်လား၊ အစည်းအဝေးမှာ ခရိုင်ဝန်မင်းရယ်၊ စိုက်ပျိုးရေး ဝန်ထောက်ရယ်၊ မြေတိုင်းအရာရှိရယ်၊ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ရယ်၊ သမဝါယမဝန်ထောက်ရယ် တိုင်ပင်ပြီး ဆုံးဖြတ်သဟာဘဲ. . .’

ကိုသန့်ဇင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသော်လည်း ဘာဘာညာညာ ထင်မြင်ချက်မပေးပေး။

‘ဂျပ်တို့သီးနှံတွေ ဆုတ်တာကတမျိုး၊ ပိုးဖျက်တာက တမျိုးနဲ့ မြေရှင်တွေရဲ့ အတိုးကို မတန်တဆချေးရတော့ အတိုးလဲတက်သယ် လူလေးရဲ့၊ အကြွေးကလည်ပင်းကို ခိုက်နေသဟာဘဲ. . .၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက် ပညာရေးကိုတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင်အားခဲရသာပေါ့ဗျာ. . .’

‘ပညာသင်ပေးတာတော့ မမှာပါဘူး. . .’

ကိုသန့်ဇင်က လူကြီးမှိုက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဣပ္တို့အမျိုးတွေ ထဲမလဲ ဧ ခတ်ပညာတတ်သဟာတွေ ရှိပါတယ်၊ ကျောင်းဆရာတွေ ဧ ရာ၊ ဧ ကာလိပ်ရောက်သဟာရော မနဲပါဘူး၊ ပြေငြိမ်းကို ကာလိပ်အရောက်ပို့မယ် စိတ်ကူးသယ်၊ မခင်ကြောတော့ အနဲဆုံး (၇) တန်းအောင်အောင် သင်ရမှာ ပေါ့. . .’

မခင်ကြောအဖေ ရည်မှန်းချက်က ကြီးလှသည်။ သားသမီးတွေ အတွက် ဧ ရှည်ပညာရေး စီမံကိန်းချထားလေသည်။ သို့သော် လည်း စိမ်းမြအေးက ဘာမှသိတတ်နားလည်ခြင်းမရှိပေ။ မခင်ကြောအဖေပြောဆိုနေသော ဘဝ၏ ခက်ခဲသော အစိတ်အပိုင်းကို သူ့ နားထဲမဝင်လှပေ။

မခင်ကြော ဧ စတနာကြီးစွာ နှင့် ခပ်ကျွေးသော မှီ ဟင်းကို မြန်ရေယှက်ရေစားရင်း ငရုပ်သီး စိမ်းကို ဝါးမိကာ စပ်စပ်နှင့် သီးသွားလေသည်။ သီးတာသီးလို့ မဆုံးနိုင်အောင်ပင်။ ချောင်းတွေ ဆိုး ကာ မျက်နှာမှာ သန္တာသီးမှည့်ပမာ နီမြန်းနေလေသည်။

မခင်ကြောသည် ဧ သာကံရေအိုးစင်မှ ဧ ရကို ကမန်းကတန်း ခပ်ပေးကာ တိုက်လိုက်ရ လေသည်။

‘နင်ကလဲဟယ် ဒါလေးစပ်တာတောင် မခံနိုင်ဘူး. . .’

လူကြီးတွေ အပြစ်တင်လွတ်အောင် သူကအရင် ဖိပြောနေသည်။

ကိုသန့်ဇင်ကမူ စိမ်းမြအေး၏ ခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကိုင်ကာ ‘ဖွ. . . ဖွ’ ဟု မန်းနေ သည်။

မခင်ကြောက တသော သော ရယ်မောလျက်. . .

‘စိမ်းမြအေးက သိပ်အသဲငယ်တာဘဲ၊ ငရုပ်သီးလေးစပ်တာနဲ့ ဧ သတောမလို ဖြစ်နေတယ်၊ ရွှေမင်းသမီးလေး ရှင်ဘုရင်မလေး. . . ယာတော

လယ်မှာ လေ. . . ငါပြောမယ်ရွှေရှင်ဘုရင်ရဲ့. . .’

ဟစ်အော်ရင်း ရယ်နေပြန်သည်။

အခန်း(၅)

စိမ်းမြအေးကို ဧ ဘာဒါအ ဖြစ် မြို့ရောင်းကိုလွှတ်တော့ ဘူတာအထိ လိုက်ပို့သော မခင်ကြောသည် မှက်ရည်စတွေ ရစ်ဝိုင်းနေသည်။

ပထမတန်းတွဲ ထဲတွင် စိမ်းမြအေးနှင့် အတူ တွဲ ကာထိုင်နေသော မာ မိကလွဲ၍ ကျန်လူတွေ မှာ လည်း မှက်နှာမကောင်းလှပေ။

စိမ်းမြအေးနှင့် ဘယ်တော့မှမတည့်သော ဖွားဖွားပင်လျှင် မှက်ရည်တွေ ကျနေသည်။

‘အအေးမိမယ်နော် ညက အနွေးထည်ဝတ်အိပ်၊ နှစ် ပတ်တခါ ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားဘို့လဲ မပျင်းနဲ့၊ မာသာတွေ ပြောတာနားထောင် မပေနဲ့၊ ကိုယ်လုပ်ခွင်တာစွပ်မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ခင်စဉ်းစား. . ’

ဟု တဖွဖွမှာ နေသည်။ သည်လိုတော့လည်း ဖွားဖွားကို သနားသွားသ ည်။ ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ညိတ်လိုက်သည်။

ဒက်ဒီ ဝယ်ပေးထားသော အရုပ်ကို ပိုက်နှိုထားသည်ကို တွေ့ တော့ ဒ က်ဒီက

‘ဒီအရုပ် ဘာလုပ်ယူသွားရမှာ လဲ သမီးရယ်. . . ဟို မှာ စာသင်ရမှာ အားကစားလိုက်စားရ မှာ နဲ့ အရုပ်နဲ့ ကစားဘို့ အချိန်ရပါ့မလား’

ဟု တားသေးသည်။

‘ဟင့်အင်း သူနဲ့သမီး အတူအိပ်ရမှာ ၊ သမီးနဲ့အိပ်ဖို့ အဖော်မှ မရှိတော့ ဘဲ. . .’

ဆိုတော့ ဒက်ဒီက ဧ ရှုဆက်မပြောတော့ပေ။ စိမ်းမြအေးနှင့် အတူ အိပ်နေရာ ဖြစ်သော မပန်းန ကတော့. . .

‘ငါလဲ နင့်ကို သိပ်လွမ်းမှာ ဘဲဟယ်’

ဟု ပြောရင်း မှုတ်ရည်တွေ ရစ်လှုံဝဲရှာလာလေသည်။

မပန်းနုသည် စိမ်းမြအေးထက် ၅ နှစ်ကြီးသော် လည်း မာမီထက်ပင် စိတ်ရှည်သော ဝေ ပါင်းလို့ကောင်းသော ကရင်အမျိုးသမီးလေး ဖြစ်သည်။ စိမ်းမြအေးလိုပင် [ဖုန်၍ ပါးအို့တို့သည် အလိုလိုနီမြန်းကာ လေးဒေါင့်မေးရိုး၊ ပါးရိုးမြင့်မြင့်နှင့် ကရင်ချောချောလေသည်။

စိမ်းမြအေး (၅) နှစ် သမီးအရွယ်ထဲက အိမ်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ည အိပ်ရာဝင်ခါနီး တွင် မပန်းနု၏ ရင်ခွင်တွင် မှေးစက်ကာ မပန်းနုတို့ ဇာတိရပ်နယ် ကတုတ်ရွာ၏ ပုံပြင်များ ကို ကြားနာရင်း မှေးစက်ရလေသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲ ကြက်သားဟင်းအိုးထဲမှ ကြက်သားများ ကို တပြက်ပြက်အသံမြည် လျက် နို့ က်စားတတ်သော တစ္ဆေပုံပြင်ကို နားထောင်၍ မငြိုး။

ကတုတ်နယ်၏ ကြံစိုက်ခင်းများ ၊ ကြံသကာချက်လုပ်တာများ ကို ပြောပတော့လည်း စိမ်းမြ အေးက စိတ်ဝင်စားလှသည်။ ညောင်ပင်အောက်တွင် ရုတ်ခနဲမြင်ရပြီး ပျောက်ပျောက်သွားသည် ဆိုသော ဥစ္စာစောင့်မလေးကို မြင်ခွင်လှသည်။

မပန်းနု စကားပြောတာ သိသာထင်ရှားစွာ ဝဲလှသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သော ကွင်းကရင် ဖြစ်သော် လည်း သူ့ဘကြီးတောင်ပေါ်ကရင်နှင့် အနေများ သဖြင့် ရောက်ခါစက သူ့စကားပြောတာကို အတော် နားထောင်ရလေသည်။

စိတ်က ဂျွတ်ဆတ်ဆတ်နိုင်သည်။ မာမီမောင် အန်ကယ်လှမောင်က မပန်းနုကို ဘယ်လိုပြုမူ လိုက်သည်မသိ. . .

‘ဟဲ့. . . ငါ လင်လိုချင်လို့ မြို့တက်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ အမေ့ကို ပိုက်ဆံပေးချင်လို့ လာတာ၊ ငါ့အခု ရွာပြန်ရင် ယောက်ျားတွေ တပြုံကြီး ယူမဲ့လူရှိတယ်။ ဆင်ပိုင်တဲ့ ကရင်သူဌေးဟာ နင်တို့ တိုက်လောက်ကို ဝယ်နိုင်တယ်၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ငါ ပြန်မယ် မနေဘူး. . .’

မဝီကလာ ပီကလာ ပြောပြီး အထုပ်အပိုးပြင်လေသည်။ ဘယ်လိုပင်သင်သင် စကားကို နင်လုံး ငါလုံး ပြောလေ့ရှိသည်။ စိတ်ဆိုးလျှင် ကရင်လို ဆဲသည်။ စိမ်းမြဲအေးပင် ကရင်လို အတော် အသင့်တက်နေပေပြီ။

မပန်းနု တစ်နှစ် တစ်ခေါက် သူ့ရွာသို့ပြန်လျှင်ပင် မအိပ်နိုင် အစားနိုင်နှင့် လွမ်းဖွားလွမ်းနာ ဂျာတတ်သော စိမ်းမြဲအေးက မပန်းနု အပြီးအပိုင်ပြန်မည် ဆိုလျှင် နေရာမရှိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ဇီးကင်းလောက်ရှိမည် မှုတ်ရည်ပေါက်ကြီးများ သီးကာ ‘ပြန်ပါနဲ့. . . ပြန်ပါနဲ့. . .’ ဟု တစာစာ အော်ရင်း မပန်းနုထမိစကို ဆွဲထားတတ်လေသည်။ သည်တော စိမ်းမြဲအေးကို သနားတာနှင့် မပန်းနု မပြန် ဖြစ်။ ပြန်လျှင်လည်း ရွာမှာ ကြာကြာမနေနိုင်။ ပြန်ခဲ့ရသည်ချည်းပင်။

‘ခု နင်က သွားမှာ ၊ နင့်ထမိစ ငါဆွဲထားရမလား. . .’

ဟု မပန်းနုက ရန်ထောင်တော့. . .

‘ဟင့်အင်း. . . ဆွဲနဲ့. . .’

ဟု စိမ်းမြဲအေးက ခေါင်းကိုခါကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ရထားမထွက်ခင်ပင် ငိုနေသော ဖွားဖွားကို ဖိုးဖိုးက ချောခေါ်သွားလေပြီ။ ထိုအခိုက် မခင်ကြောက သူ့လက်ထဲမှ အထုပ်လေးများ ဖြင့် တွဲ နားသို့ အယောင်မလည်ရောက်လာခြင်း ဖြစ် သည်။

‘တော် ပါသေးရဲ့ ဟယ်. . . ရထားများ ထွက်သွားပလားလို့. . . ငါ စိ

တ်ပူလိုက်တာ. . .’

မခင်ကြွေက လူကြီးသူမလိုပြောပြီး စိမ်းမြအေးလက်ထဲသို့ အထုပ်လေးများ ကမ်းပေးနေ သည်။

‘ရှေ့. . .ရှေ့. . . ဒါက ထည့်ကံဖြူစုပ်၊ ဒါ ကတော့ နင်လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ အဝတ်ရုပ် ကလေး’

‘အဝတ်ရုပ်လေး. . . လှတယ်နော်. . .’

‘ကောင်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဟယ်. . . အဲဒါ ချုပ်နေတာ ငါ ညက မိုးချုပ်မှ အိပ်ရတယ်၊ အဝတ်စတွေ လဲ ကိုကြံစက်ဆိုင်က တောင်းရတာ ဒီမလေးထဲမှာ သူ့အတွက် ထမီလေးတွေ အင်္ကျီ လေးတွေ ပါသေးတယ်. . .’

‘အေးဟဲ့. . . အေးဟဲ့. . . ထမီလေးတွေ ရောင် စုံဘဲနော်. . . ဒါ နင်ချုပ်တာ. . .’

‘အေးပေါ့. . . ငါ့ကလေးကိုလဲ နင့်ကလေးလို နာမယ်လှလှလေး ပေးအုံး. . .’

‘ပေးမှာ ပေါ့လို့. . .’

မခင်ကြွေနှင့် စကားတာရှည် ပြောခွင့်မရ။ မာမီက စိမ်းမြအေးလက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ကာ. .

‘အရေး မကြီးတာတွေ ဖယ်ထားစမ်း သမီး၊ ဒက်ဒီပြောတာတွေ နားထောင်. . .’

ဟု ပြောသဖြင့် အထုပ်ကလေးတွေ ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်လိုက်ရလေသည်။

မခင်ကြော ကတော့ မှုက်စိလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ငေးကြည့်နေသည်။ မှုက်နှာ လေးကလည်း ငယ်နေသည်။ ကိုယ်လေးကိုယိုပြီး ဘေးသို့ အသာဖယ်နေသည်။

မကြာမီ ကိုသန့်ဇင်တယောက် လည်း သူ့အဖော်တယောက် နှင့် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ စိမ်းမြအေးလက်ထဲသို့ နက်စိမ်းလိမ္မော်ကလပ်ထုပ်တွေ ကမ်းပေးပြီး မခင်ကြောအား လှမ်းကြည့်ကာ . . .

‘သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ က လိုက်ပို့လို့ပါလား’

‘ဟုတ်ကဲ့. . . သူက စိမ်းအေးကို အရုပ်လက်ဆောင်ပေးတယ်’

တခမ်းတနား ပြောဖော်ရသဖြင့် မခင်ကြောက မှုက်ရည်လည်လျက်က [ပံ့လိုက်သည်။

‘စိမ်းမြအေးက ကွန်ဗင့်ရှောင်းသူကြီး ဖြစ်တော့မှာ ဘဲ. . . အရုပ်နဲ့ ကစားနေဦးမှာ လား’

ကိုသန့်ဇင်က ပြုံးလျက် မေးလိုက်သည်။ မာမိက အဖော်ရသွားကာ. . .

‘အင်း. . . အဲဒါဘဲ မင်းအန်ကယ်က ပြောနေတာ’

ဟု ဝင်ပြောသေးသည်။

စိမ်းမြအေးက နှုတ်ခမ်းစုနေသည်။ ပြေ ဟမှပင် ပိုကဲချင်ကာ မခင်ကြောပေးထားသော အဝတ်ရုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူကြည့်လေသည်။ မခင်ကြော၏ အဝတ်ရုပ်လေးသည် အဟုတ် တကယ် ချစ်စရာကောင်းလေသည်။

အထက်ဆင် အမည် စကို ဆံပင်ချုပ်လျက် ဆံပင်နှင့် တူအောင်

အမူပိုင်ပင် ညှပ်ထား သည်။ အပ်ချည်နက်နှင့် မှက်ခန်းမွေးချပ်ကာ နှာခေါင်းနေရာနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးများ ကို အပ်ချည်နီ နှင့် ချပ်ထားပြီး အကြံ အဖန် လုပ်လေသည်။ အရုပ်လေး၏ နှုတ်ခမ်းကို ပြုံးသယောင်ယောင် ဖြစ် အောင် ချပ်ထားဟန်ကို စိမ်းမြအေး သဘောကုန်နေသည်။

ပန်းနုရောင် ဂိုဘီယာရုံသားအင်္ကျီနှင့် အနီရဲရဲတွင်
အဖြူပွင့်သေးသေးနပ်နပ်ပန်းခက်များ ယှက်နွယ်နေသော တူတယ်(လ်) ထ
မီကို ဝတ်ထားသည့် အရုပ်လေးကို အဆက်မပြတ် နမ်းလိုက် လေသည်။

‘သိပ်ချစ်တာဘဲကွယ်. . .’

မပန်းနုက မှက်ရည်စတွေ နှင့် ရယ်မောနေသည်။

‘နင် ဇော်ာ ဇော်ာ ရူးတဲ့ ကောင်မ. . .’

အခန်း(၆)

ညသည် ချောက်ချားဘွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ စိမ်းမြအေးအဖို့ ည ဆိုသည့်အချိန်ကို ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှ ဧ ဖျက်စေခွင်လှသည်။ ညပေါင်းများစွာ ကို ချေဖျက်ပစ်ခွင်သည်။ ည မရှိစေခွင်။ သို့သော် လည်း ညတွေ ညတွေ က ခဏခဏဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကနေ့ ည၊ မနက်ဖန် ည၊ ပြီးတော့ သဘက်ခါ ည၊ အပိတ်နွဲ့ခါ ည. . .။

ည ရောက်သည်နှင့် စိမ်းမြအေးသည် ကုတင်တိုင်မှီကာ ရှိက်ကြီးတငင် ဝိုလေသည်။ ဧ ဘာဒါအဆောင်မှူ ဧ မထရွန်နှင့် အတူ ညဘက် ဘောဒါဆောင်ကို လှည့်ကြည့်ရန် တာဝန်ကူ သော အိုင်ရစ်သီလရှင်လေး မာသာမစ်ချယ်သည် စိမ်းမြအေး ကုတင်အနီးသို့ရောက်လာလေ သည်။

‘ဒိုင်ယာနာ ဘာ ဖြစ်လို့ ဝိုသလဲ. . .’

မာသာ မစ်ချယ်က မေးလေသည်။ မာသာမစ်ချယ်၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားကို နားမလည်သဖြင့် မေထရွန်က စကားပြန် လုပ်ရသည်။ အသက် အစိတ်ခန့်သာရှိသေး၍ နှုတ်ခမ်း နီရဲရဲလေးနှင့် လှပသော သီလရှင်၏ မျက်နှာကို စိမ်းမြအေးက လုံးဝမကြည့်။ ဝို၍ သာ နေသည်။ မေထရွန်က.

. .

‘ပြောလေ. . . ဒိုင်ယာနာ ဘာ ဖြစ်လို့ ဝိုသလဲ. . .’

‘အိမ်ပြန်မယ်. . .’

‘အိမ်ပြန်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီမှာ စာတွေ သင်ဘို့ လာနေတဲ့ ဥစ္စာ. . .’

‘ဟင့်အင်း. . . အိမ်ပြန်မယ်. . .’

‘စာမတတ်ချင်ဘူးလား’

‘အိမ်ပြန်မယ်. . .’

‘မာမို့ကို မသနားဘူးလား’

‘အိမ်ပြန်မယ်. . .’

‘ဒက်ဒီနဲ့ မာမိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာ ပေါ့. . .’

‘အိမ်ပြန်မယ်. . .’

‘တယ်ခက်ပါလား၊ ဒီလိုဝိုတာ မာသာ ဆူပီးရီးယား မသိလို့၊ သိရင် ကြိမ်လုံးနဲ့ လာရိုက်မှာ ’

မေထရွန်က ချောက်တော့ စိမ်းမြအေးက အသံထွက်၍ ပိုဝိုပြန်သည်။
မေထရွန်က ချောရ ပြန်ချေသည်။

‘မပန်းနဲ့ ခေါ်ပေး’

အိမ်ပြန်မယ် စကားအစား ဒီစကားကို ထပ်တလဲလဲပြောကာ ငိုနေပြန်သည်။ ဘယ်လိုချော လို့မှ မရ။ မာသာမစ်ဇွယ်ရော မေထရွန်ရော ငိုသံကို သည်းခံကာ သည်အတိုင်း လက်ပိုင်ကြည့် နေရသည်။ အနားက ကလေးတွေ လည်း အိပ်လို့မရ။

ဖွဲ့နှင့် ပေသော စိမ်းမြအေးက ကုတင်တိုင်တွင် ခေါင်းမှီကာ ဆတ်ခနဲ ငိုက်သွားလျက်ကပင် သတိနှင့် ပြန်ခေါင်းမတ်ကာ ဆက်ငိုပြန်သည်။

‘ကဲ. . . ငိုတော့၊ ကြိုက်သလောက် ငို. . .’

မေထရွန်က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ထားပစ်ခဲ့သည်။ စိမ်းမြအေးသည် ငိုရင်းပင် ခြင်ထောင် အပြင်၌ တညလုံး အိပ်ဖျောနေသည်။ နံနက်လင်းတော့ စိမ်းမြအေးတကိုယ်လုံး ခြင်ဖူးတွေ သီးနေ သည်။ ဖြူသော အသားတွင် သန္တာလုံးများ ပမာ [ခင်ဖူးတွေ စီခြယ်နေလေသည်။ ဒါတောင်

ညတဝက်တွင် မာသာမစ်နယ်က စိမ်းမြအေးကို ခြင်ထောင်ထဲ သွင်းလိုက်[
ဝီ ဖြစ်သည်။
